

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σ τὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενίωνων.

Χίλια κ' ἐνιὰκόσκα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Δεκεμβρίου δεκάτῃ καὶ τρίτῃ,
εὐτυχίαις σὲ κάθε ψωρίτῃ.

Χίλια τρακόσκα δεκαοκτώ,
κ' ἓνα κεσάτι παντοῦ φρικτό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—"Ὁλα, καὶ μένε Περικλῆ, θὰ πῆγαιναν καλὰ,
καὶ θάχαμε κ' ἐμεῖς οἱ δὴ καλλίτερα μισαλὰ.

Θάχαμε δέσει πρὸ καιροῦ
καλὰ τὸν γαῖδαρό μας,
κ' ὅλο κουδένταις κουτουροῦ
θᾶκουγες στὸν καιρὸ μας.

Ποτὲ δὲν θὰ γουρλώναμε
τὸ μάτι γιὰ λιανά.
καὶ ξένοιστοι θ' ἀπλώναμε
στὸν ἥλιο τραχανά.

Παρὰς τὴν τσέπη καθενὸς
θὰ βάραινε, τσιφουτή,
μήτε θὰ πάλευε δεινῶς
ὁ Διομήδης ὁ κλεινὸς
ν' ἀνακαλύψῃ πλούτη.

Εἰρήνη θὰ βασιλεῦε,
κανεῖς δὲν θὰ νοσήλεε
πολέμων τραυματίας.

Δὲν θὰ βλεπες ἐδῶ κ' ἐκεῖ
νὰ πέφτουν κάτω νηστικοὶ
καὶ θύματ' ἀσιτίας.

Δὲν θὰ ἔμπνοῦσες κατηφής,
καὶ δαίμονας καταστροφῆς
δὲν θὰ βλεπες ἀλάστορας.

Θ' ἀντίκυζες καὶ τοὺς γυμνοὺς
καὶ τοὺς πεινῶντας κ' ἄχαμνοὺς
ὁμογενεῖς προγαστορας.

Μέσα στὴ ζάλη τοῦ χοροῦ
κ' οἱ δὴ ὅς μας θὰ πηδούσαμε,
καὶ τραγουδάκια πρὸ καιροῦ
χαρὰς θὰ τραγουδούσαμε,
καὶ τὸ καπέλο του καθεὶς θὰ τῷ δαζε στραβά,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος μᾶς ἦλθανε ζαβά.

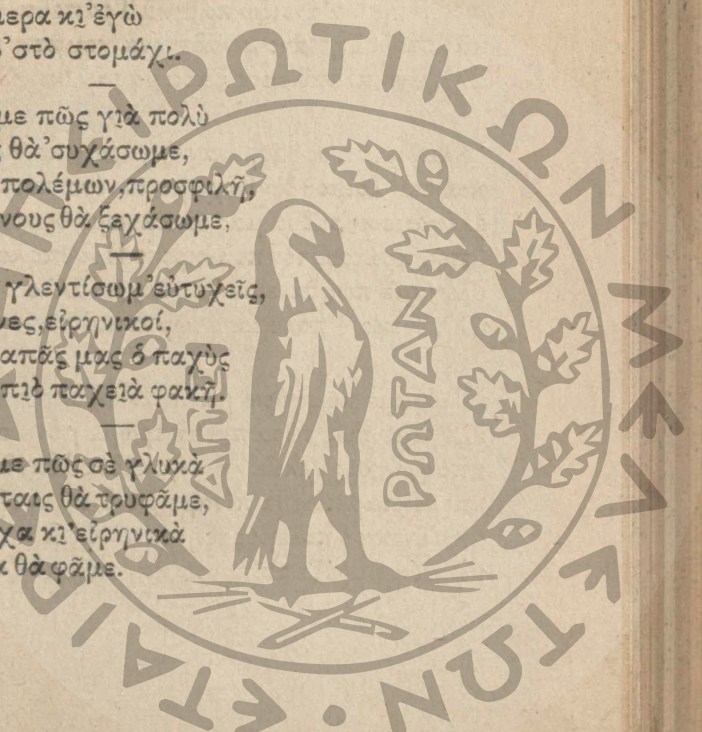
Ἐκεῖνος μᾶς ἐσκλάβωσε
στῆς φτώχειας τὸν ζυγὸ,
ποῦ κακὸ φόφο νᾶχη.

Αὐτὸς μᾶς ἐπαλάβωσε,
καὶ σήμερα κ' ἐγὼ
τὸν ἔχω στὸ στομάχι.

Ἐλέγαμε πῶς γιὰ πολὺ
βεβαίως θὰ συχάσωμε,
καὶ δὴ πολέμων προσφιλῆ,
τοὺς πόνους θὰ ξεχάσωμε.

Πῶς θὰ γλεντίσωμ' εὐτυχεῖς,
εὐδαίμονες, εἰρηνικοί,
πῶς ὁ παπῆς μας ὁ παχὺς
θὰ τρώῃ πρὶν παχεῖα φακῆ.

Ἐλέγαμε πῶς σὲ γλυκά
καὶ τούρταις θὰ τρυφᾶμε,
πῶς ἤσυχά κ' εἰρηνικά
τὰ δάνεια θὰ φᾶμε.

καὶ θᾶναι μόνῃ μας φροντίς πῶς νὰ μετροῦμε τᾶστρα,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος ἦλθε παντοῦ χαλάστρα.

**Κι' ὁ Περικλῆτος στὸν ἴδρω τόνο
μιλεῖ μὲ πάθος ψυχῆς καὶ πόνο.**

Π. — Ἐλέγαμε, δρὲ Φασουλῇ, χωρὶς καὶ μόνος καὶ κόπους
πῶς τώρα θ' ἀρμενίζαμε μέσα σὲ Νταχαμπάις,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ θὰ βλέπαμε τοὺς σφριγηλοὺς προσκόπους
ν' ἀναδασώνουν τὰ βουνὰ καὶ τῆς ξεροκαμπάις.

Ἐλεγα τὴν πατρίδα μου,
ποῦ γινε διπλασία,
πῶς θὰ τὴν ἴδω πλουσία.

Ἐλεγα τὴν ἀρίδα μου
πῶς θ' ἀπλώνα' στὸν ἥλιο
μὲ σένα τὸν Σγαρίλιο.

Ἐλεγα πῶς θὰ πάφουνε παθητικοὶ γιὰ ρέδες
καὶ στὰς κλεινὰς φιλέλληνας θὰ τρέχουν Εὐρωπαῖοι,
ἐλεγα πῶς στὸ σπῆτι μου θὰ κάνω σουαρέδες
καὶ τὸν Πασσάρωφ θὰ καλῶ καὶ τὸν Γκαλήπ τὸν Μπέη.

Ἐλεγα πῶς θὰ διάβαζα μὲς' στῆς ἐφημερίδες
περιγραφὰς γιὰ τοὺς χοροὺς καὶ γιὰ τῆς ἐσπερίδες,
ποῦ δίχως ἄλλο θάκαναν κι' ἐκεῖ στὰ Πιθαράδικα
καὶ στὰ Παντρεμενάδικα.

Ἐλεγα πῶς θὰ βλέπαμε καὶ πάντας τοὺς πεινῶντας
μὲ χάριν μειδιώντας
μειδιάμα Τζοκόντας

Ἐλεγ' ἄθῳα παίγνια μακάριος πῶς θὰ παίξα
μέσα' στῆς σφαίρας τῆς ὕψιλας,
κι' ἐσκόπευα κι' ἐγὼ ποῦ λὰς
ν' ἀνοίξω καμμιὰ Τράπεζα,
καὶ στοὺς ζητιάνους νὰ δειχνα γεμάτη πορτοφόλα,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος ζαδὰ μᾶς ἦλθαν ὅλα.

Ἐλέγαμε πῶς θὰ σβυναν ἡ γύρω μας φωτιαῖς
καὶ τοῦ λοιποῦ δὲν θάχουμε κανένα πειρασμό,
ἐλέγαμε κι' οἱ δύο μας νὰ κάνουμε δουτιαῖς
στοῦ κράτους τὸν πολὺ κροτο Προϋπολογισμό,
ἐλέγαμε πῶς δάνειον θὰ γίνη κι' ἄλλο νέον,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος φτώχεια καὶ τῶν γονέων.

Ἐλέγαμε πῶς γύρω μας, θ' ἀνθοβολοῦνε κρίνοι,
ἐλέγαμε πῶς τώρα πιά θὰ τρώμε μόνο σούπαις
ἀπὸ φυλῆας χελιδονίων ὡς εἶδος Μανδαρίνοι
καὶ νέκταρ πῶς θὰ πίνουμε μὲ διαμαντένιας κούπαις,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος ἐξήντα τὸ ψωμί,
καὶ τώρα βράζε τσίπουρα καὶ πίνε τὸ ζουμί.

**Ὁ Φασουλῆς καὶ πάλι
στὴν ἰδρὰ νότα ψάλλει.**

Φ. —

Ἐλέγαμε, βρὲ κουρελῇ,
πῶς παιδὲς ὀλίγο, ποῖδὲ πολὺ,
θὰ βγάξῃ τὸ καρβέλι.

Πῶς πρόσφυγες δὲν θὰ πεινοῦν,
καὶ μέρα νύκτα θὰ γεννοῦν
κι' ὅλ' οἱ κηφῆνες μέλι.

Ἐλεγα, φίλε φουκαρᾶ,
ὅτι θὰ τρώμε μὴ χάρα
τὴν κόρα καὶ τὴν ψίχα.

Πῶς ὅλους θὰ τοὺς σώσωμε
καὶ πῶς θ' ἀναδασώσωμε
φαλάκραις δίχως τρίχα.

Πῶς ἐν ὀργάνοις κι' ἐν αὐλοῖς
καὶ μ' ὄνειρα μαγευτικά
στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς
θὰ τὸν ἐπέρναμε γλυκά.

Ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος τὴν δρᾶσιν ἐξετάζομε
γειτόνισσας μας φίλης,
κι' οὐδέτεροι κυττάζομε
τοὺς ἄρρενας καὶ θήλεις.

Θάχαμε τώρα κι' ἐκλογαῖς στὴν νέαν τὴν Ἑλλάδα,
ποῦ πλέκεται μὲ τὴν παλῆα σὰν μὴ περικοκλάδα,
καὶ στὴ Βουλῇ θὰ βλέπαμε καὶ πρόσωπα καινούρια,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος πάει καὶ τοῦτ' ἡ φούρια.

Ἐλέγαμε πῶς θὰ ῥχωνται στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων
φιλόρχαιοι καὶ μόνον,
ποῦ γίνονται θυσία
γι' ἀρχαῖα καὶ Μουσεία.

Ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος μᾶς ἦλθε κι' ἐδῶ πέρα
νὰ πῇ τὴν καλημέρα
τῶν Ἀγγλῶν Μπῶξτον ἡ δυάς,
ποῦ τὴν ἀκοῦς καὶ μειδιᾷς.

Ἐλέγαμε πῶς τώρα πιά κι' ἡ Μοῦσα μας ἡ Θάλεια
τὰ θέατρα θ' ἀνοίξῃ.
πῶς ὅλοι μας θὰ πάρουμε βραβεῖα καὶ μετάλλια
ἐν κρασοκατανύξει.

Ἐλέγαμε πῶς χάρισμα κι' ἐμεῖς θὰ ψωμιζώμεθα
σὲ κώμους καὶ θαλίας,
ἐλέγαμε πῶς χάρισμα θὰ μετακομιζώμεθα
σὲ γῆν ἐπαγγελίας.

Ἐλέγαμε, βρὲ Περικλῇ, πῶς ὅλα θὰναι ρόδινα,
καὶ θάχουμε γεράματα

**Διαδίδουν ἀπὸ τώρα πῶς τὴν ἐκοψαν στὴ μέση,
κι' ἓνας πῆρε τὸ κεφάλι, κι' ἄλλος κράτησε τὸ φέσι.**

ἐνδόξως ἀνεπαίσχυντα κι' εἰρηνικὰ κι' ἀνώδυνα
χωρὶς πολέμων δράματα.

Ὅλα καλὰ καὶ νόστιμα' στῆς δρᾶς μας τῆς Ἑλλάδος
κι' ὄχι σαχλὰ κι' ἀνάλατα,
καὶ τῆς παχειαῖς θὰ βλέπαμε τοῦ Φαραὼ γελάδες
μὲ τᾶφθονά των γάλατα.

Παντοῦ μὴ νὰ προκοπή,
παντοῦ πρὸς δρᾶσιν προτροπή,
προπόνησις, προπαίδεια.

Ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος
μᾶς ἐπίασε πονόλαιμος
κι' ἐχάλασαν τὰ σχέδια.

**Ὁ Περικλῆς ξανά
μὲ πάθος τσαμπουνῶ.**

Π. — Ἐπὶ καιρὸν θ' ἀφίναμε στρατεύματα κι' ἀρμάδες
καὶ θὰ μᾶς ἤρχοντο Χανοῦμ μὲ τῆς Σταμποῦλ πασοῦμια,
καὶ θὰ πεφταν ἀπὸ φηλὰ μεγάλοι μποναμάδες
στὸ κεχηναῖον στόμα μας ὡς ἂν ραχὰτ λουκούμια.

Ἐλέγαμε, βρὲ μασκαρᾶ,
στὴν χώραν τῆς εὐκλείας
πῶς θὰ λθόνε καὶ τὰ νερά
τῆς λίμνης Στυμφαλίας.

Ἀλλ' ὅπως μετ' αὐτῶν ὁμοῦ
μὴ μέρα' στὴν Ἀθήνα
νὰ βλέπαμε κι' ἐκείνα
τοῦ Μέλανος τοῦ Ποταμοῦ.

Ἐλέγαμε πῶς τοῦ νεροῦ θὰ λείφουν τὰ μαρτύρια,
πῶς ὑπονόμους θάκαναν παντοῦ κι' ἀφοδευτήρια,
καὶ νεροχύτη θάχανε τὰ σπήτια καθαρό,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος πάει καὶ τὸ νερό.

Δὲν θὰ προσήττει κακὰ Μοῦσα φαρμακομῦτα,
κι' ἐφέτος δίχως στεναγμούς,
μὰ μὲ χάρας ἀλαλαγμούς
τ' Ἀη Βασίλη, Φασουλῇ, θὰ κόδαμε τὴν πῆτα.

Κι' ἄλλα προσμέναμε πολλὰ,
καὶ πῶς θὰ λθοῦν, βρὲ Φασουλῇ,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸν Φασουλά
τῆς Σμύρνης πρόσφυγες πολλοί.

καὶ πῶς κρατῶντας τὸ χρυσὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας
θὰ διπλοχαιρετούσαμε τὸν δίσκον τῆς ἡμέρας,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος κλαῖμε τὴν καταντῖά μας
καὶ ψύλλοι μπαινοβγαίνουνε νυχθημερὸν στ' αὐτιά μας.

Πλούτος σπαρτῶν σὲ κάθε γῆ,
χορτάρια καὶ τριφύλια,
καὶ θάπιαναν οἱ κυνηγοὶ
λαγούς με πετραχιλία,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος δὲν βρίσκουν, συμπολίτη
μήτ' ἓνα τοαλαπετεινὸ, μήτ' ἓνα κἄν σπουργίτη,

Αὐτὸς ὁ δαίμων τῶν σφαγῶν
καὶ τῶν παμπόλλων κυνηγῶν
ἐχάλασε τὰ πιάνα.

Δὲν βλέπεις πουθενὰ πουλί,
τᾶπιασε τρόμος, Φασουλή,
μ' αὐτὰ τᾶεροπλάνα.

Ὁ Ξυλένιος ἀοιδὸς λέγει πάλιν ἀηδῶς.

Φ.— Πόρταις πολλῶν ψωμᾶς κτυπᾷ
μὲ κἄτι μούτρα σκυθρωπὰ
καὶ τὰ λεφτά του θέλει.

Κι' ἄγριεμμένος ἀπειλεῖ
πῶς θὰ τοὺς κόψῃ γιὰ πολὺ
τὸ τακτικὸ καρβέλι.

Καὶ τὸν ψωμᾶ τὸν ἐκτιμοῦν
κι' εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦν
χωρὶς ἀντίρρηση καμμιὰ
νὰ τοῦ πληρώσουν τὰ ψωμιά.

Ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος, ἔνεκα κι' ὁ Βιστούλας,
καθένας ἀναγκάζεται νὰ γίνῃ φαταούλας.

Κανένας δὲν ἐπιθυμεῖ
νᾶναι χρεώστης γιὰ ψωμί,
κι' ἄγρία νὰ προβάλῃ
κι' ἡ μούρη τοῦ μπακάλη.

Ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος κανένας δὲν πληρώνει
καὶ σκάζει τῶν σαρανταδῶ τρομακτικὸ κανόνι.

Τοὺς φοβερίζει κι' ὁ ψωμᾶς
ἐν μέσῳ τόσης πάλης,
δῶστε παράδες καὶ σ' ἐμᾶς
φωνάζει κι' ὁ μπακάλης.

Ἀλλοίμονο καὶ τοὺς ἄλλοι,
παράδες μὴ μᾶς λέτε,

πρὸ χρόνου καὶ σ' ἐμᾶς πολλοὶ
μένουν χρεωφειλέται.

Ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος, ἔνεκα τὸ Βερντοῦν,
σπουδαῖοι κανονιέρηδες οἱ πάντες καταντοῦν.

Πολέμων ἀναπαραδιά,
μὴν κάνετ' ἔτσι, βρὲ παιδιά...
δὲν εἶναι κι' ἓνας, ὅστις
θέλει νὰ ζῇ χρεώστης.

Ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος, ἔνεκα τὰ Καρπάθια,
ἐπικρατεῖ στὰς πληρωμὰς πρωτοφανῆς ἀπάθειας.

Ἐλέγαμε πῶς σὰν Ἐδὲμ ὁ τόπος θὰ φανῇ
πῶς θὰ βαροῦμε τὰ βιολιά κάτω στὰ περιβόλια,
πῶς θὰναι καὶ παντοδαπῶν ὀσπρίων πλησμονή,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος δραχμὴ καὶ τὰ φασόλια.

Ἐλέγαμε κι' οἱ δῶδ χαῖροι
ὅτι κανένας δὲν θὰ ζῇ
μὲ κέρδη βαγαπόντικα.

Ἐλέγαμε στὸ Κεντρικὸ
πῶς δὲν θ' ἀφήσουν ποντικὸ
καὶ μήτε τυφλοπόντικα.

Ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος δὲν δίνει τὸ Ταμεῖο,
κι' ὅποιος πηγαίνει καὶ ζητεῖ
τὸν πιάνουν τῶρ ἀπὸ ταῦτι
καὶ στὸ Φρενοκομεῖο.

Π.— Ἐλέγαμε ν' ἀρχίσωμε νὰ περισυλλεγώμεθα,
κι' ἀνάπτοντες ἀνθρακιάς
μὲ τῶν προγόνων τὰς σκιάς
νὰ συνδιαλεγώμεθα.

Ἀλέγαμε πῶς δὲν θάμενε κανένα πράγμα ἄνώμαλο,
καὶ μήτε κλέφταις τωρινοὶ
δὲν θάθελαν τὸ λαγιαρνὶ
νὰ πάρουν τὸ χρυσόμαλλο.

Ἐπρόσμενε καθεὶς σοφὸς
ὅτι θὰ λάμψῃ νέον φῶς
σὲ σκοτεινὰ καὶ κρύφια.

Ὅτι κανεὶς δὲν θ' ἀκοσμήσῃ,
ὅτι θὰ γίνουν χωρισμοὶ
σὲ πρόβατα καὶ ἐρίφια.

Ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος, ἔνεκα κι' ἡ Ρουλέρ,
ὅλ' ἀνακατωθήκανε κι' ἐγὼ νὰ λερ μπαλέρ,

Ἐλέγα πῶς θ' ἀλλάξαμε τῆς ρίμας μας τὸν τόνο,
πῶς σὰν Ἀγάδες σὲ σαφὰ θὰ πῖναμε τσιμπούκια,
κι' ἐσκόπευα νὰ πιάσω πιά νὰ σὲ ξυλοφορτώσω,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος νὰ κάμποσα χαστούκια.